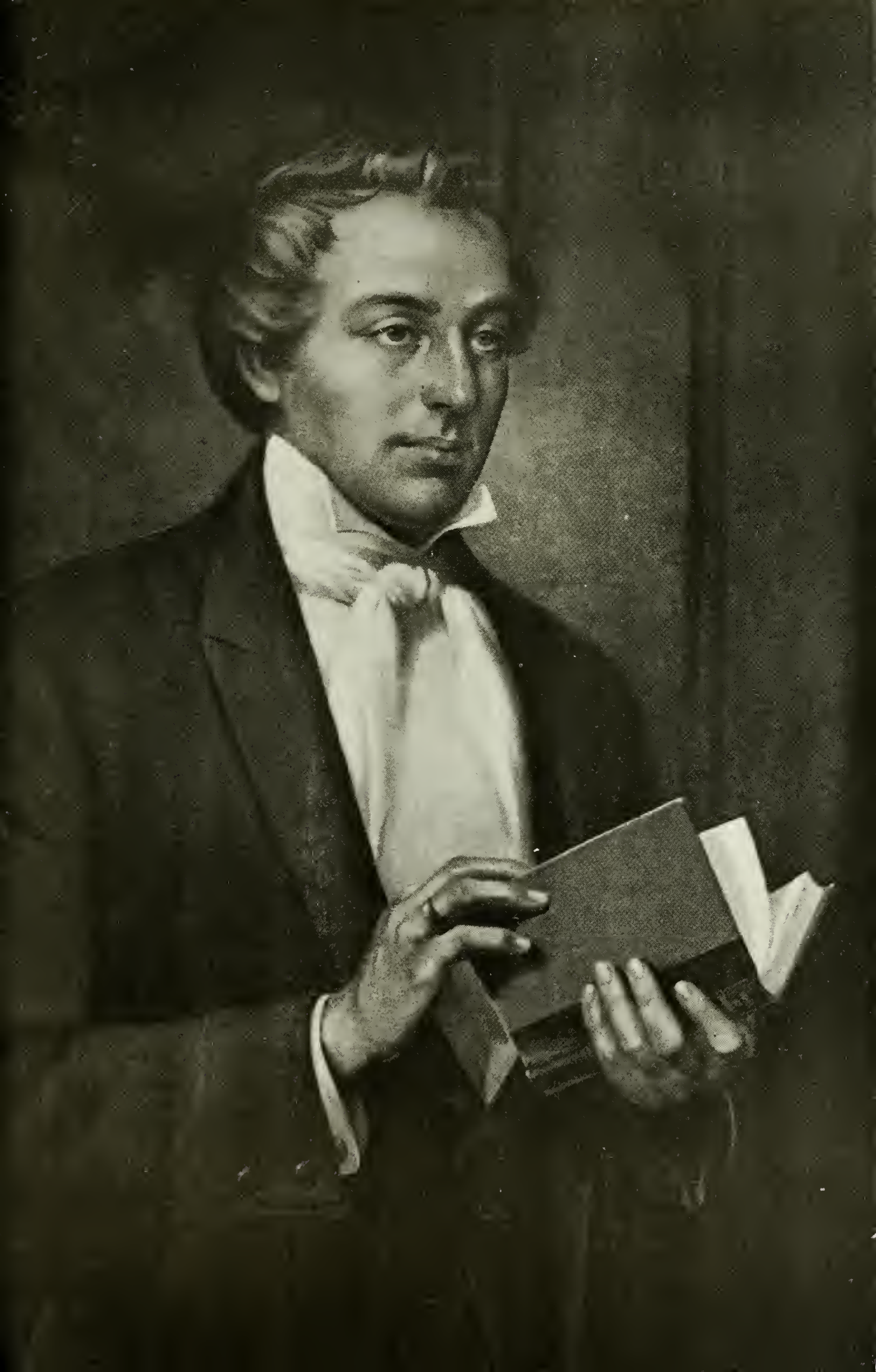

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 4
APRIL 1959
108. årg.

Indhold

Forsidebilledet
Profeten Joseph Smith

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til **Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,** Priorvej 12, København F.

Holger P. Petersen, missionspræsident, ansvarsh. redaktør.
Mary Kaiser, redaktør.

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab

Mange problemer møder os hver dag; hver af os har vore særlige problemer, og en gang imellem er der nogle iblandt os, der er ved at miste modet.

En, som har undersøgt Kirken, er bekymret, fordi manden eller familien eller hustruen ikke vil gå med til, at man bliver medlem af Kirken. Hun eller han ved, at man er nødt til at underkaste sig dåben for at modtage syndsforladelse, medlemsskab i Kirken og ophøjelse.

Derfor er vedkommende nedtrykt og bekymret.

En ung pige, som står i Kirken, er bekymret, fordi det er vanskeligt at se, hvordan hun kan gifte sig med en, der står i Kirken. Hun ved, at Kirken lærer, at man bør gifte sig med en, der også står i Kirken. Hun har måske hørt, at hun skulle prøve på at få en ven, som står udenfor Kirken, til at komme med til Kirken, så han også kan blive delagtig i Kirkens velsignelser. Det er vanskeligt at få vennen til at komme med. Hun vil ikke gerne gå imod Kirkens lærdomme og gifte sig med en, som ikke tilhører Kirken.

Derfor er hun bekymret.

Eller det kan være en ældste, som har haft økonomiske vanskeligheder. Han har ikke været i stand til at skaffe penge til alle de forskellige ting: husleje, skat, tiende, varme, lys og gas, samt billet til Templet. Han kan ikke klare det hele i år. Han længes efter at blive beseglet til sin hustru og sine børn. Men økonomisk set kan han ikke magte det i år.

Derfor er han bekymret.

Der er mange andre problemer, som kan komme og som kommer til os. Det kan godt være, at det om et år ser anderledes ud, og problemet er klaret.

Præsident Joseph Fielding Smith har sagt: »Hvis I i jeres hjerte ved, at evangeliet er sandt, og I har gjort alt, hvad I kan, vil I engang modtage det, som er jeres tro og håb og ønske — alt det, som I ikke modtager nu, vil blive givet jer — ingen velsignelse bliver tilbageholdt. Herren vil dømme jer efter jeres hjertes ønske, og hvis velsignelserne bliver tilbageholdt i dette liv, vil han ikke dømme jer for det, som I ikke kan gøre for.«

Hvis I føler, at ingen har så mange problemer som I, så prøv at læse afsnit 121 og 122 i Lære og Pagter. Disse blev givet til Profeten, da han var meget modløs og havde tilbragt seks måneder i fængsel om vinteren uden nogen varme og måtte sove på et stengulv.

Profeten begynder i sin modløshed med at sige: »O Gud, hvor er du? . . . Hvorlænge skal din hånd holdes tilbage . . . «. Og Herren sagde til Joseph (121:10): »Du er endnu ikke, som Job var,« og så siger Herren (122:5-7): » . . . Om du bliver kaldet til at gennemgå trængsel . . . om du anklages for alle mulige falske beskyldninger, om dine fjender overfalder dig . . . , da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.«

Det kan godt være, at nogle af de prøvelser, vi må gennemgå dag for dag, er til vor gavn.

Holger P. Petersen, missionspræsident.

„Se Guds lam ..."

Af *Præsident J. Reuben Clark jr.* af *Det Første Præsidentskab.*

I dette uddrag af de forelæsninger, som Præsident J. Ruben Clark jr. holdt i 1939, får vi en større indsigt i Johannes Døberens lærdomme. Vigtige hændelser, der fulgte umiddelbart efter Jesu tilbagevenden fra ørkenen, bliver også skildret indgående for os.

Kenneth S. Bennion.

Vi kommer nu til det, der synes at være den første kaldelse i Jesu aktive gerning. Han var blevet døbt, han var gået ud i ørkenen, han havde modtaget sine instruktioner der, og jeg er nødsaget til at tro, at i de 40 dage havde han mere forbindelse med det gode end med det onde. Han fornyede måske - for at bruge en moderne vending - »sine pagter« og var nu rede til at begynde sin mission.

Den første dag efter sin hjemkomst fra ørkenen til det sted, hvor Johannes døbte i Jordan, var Jesus tilstede, måske i baggrunden. Vi læser:

> »Dette er Johannes' vidnesbyrd, dengang jøderne sendte præster og levitter ud til ham fra Jerusalem, for at de skulle spørge ham: Hvem er du?« *(Johs. 1:19).*

Husk, at Johannes var selv en levit. Han kom fra en præstefamilie, og det var derfor temmelig naturligt - for de måtte have vidst, hvem han var - at de skulle sende bud til ham.

> »Da sagde han rent ud og nægtede ikke, han sagde rent ud: Jeg er ikke Kristus.
>
> De spurgte ham: Hvad da? Er du Elias? Han siger: Nej, det er jeg heller ikke. Er du profeten? Han svarede: Nej.
>
> De sagde så til ham: Hvem er du da? Vi skal jo bringe svar til dem, som har sendt os. Hvad siger du om dig selv?
>
> Han svarede: Jeg er en røst af en, der råber i ørkenen: Jævn Herrens vej! som profeten Esajas har sagt.
>
> De var udsendt fra farisæerne.« *(Johs. 1:20-24).*

Det siges, at denne sidste sætning bedre kan gengives: »*Nogle* af dem, som var sendt, var farisæere.«

> »Og de spurgte ham og sagde til ham: Hvorfor døber du da, hvis du hverken er Kristus eller Elias eller Profeten?
>
> Johannes svarede dem og sagde: Jeg døber kun med vand; midt iblandt jer står en, I ikke kender,
>
> han, som kommer efter mig, og hvis skorem jeg ikke er værdig at løse.« *(Johs. 1:25-27).*

Den eneste dåb blandt jøderne var ojensynlig dåb af proselyter. Joderne selv havde ikke dåbsceremonien; de havde tvætninger, ofringer, renselser med vand, men de døbte kun deres proselyter. Og derfor onskede de at vide af Johannes, med hvilken ret han kom der og begyndte at døbe dem, som om de var proselyter.

Nå, naturligvis var de proselyter i den nye orden, i oprettelsen af Kirken, det var det, Johannes mente.

Og den næste dag:

> »Den næste dag ser han Jesus komme imod sig, og han siger: Se Guds Lam, som bærer verdens synd!« *(Johs. 1: 29)*.

Kritikerne har megen vanskelighed med dette udtryk, »Guds Lam«. Der findes ingen veldefineret hentydning i skriften til det, og de har al mulig slags besvær over det.

Jeg har altid antaget, at hentydningen var temmelig klar. Gud indforte offer til at tage synden bort samtidig med de allerførste af hans born her på jorden, og fortsatte med det hele vejen ned fra Adam og hans efterkommere lige til Jesu tid. »Guds Lam, som bærer verdens synd» var en sætning, der sammenlignede Jesus med et lam, som under visse omstændigheder kunne ofres for at tage synden bort. Der er imidlertid en vigtig forskel mellem ofring og den lære, som Johannes prædikede.

De vil huske, at da Johannes sagde til soldaterne, at de skulle omvende sig, spurgte de ham, hvad de skulle gøre. Han sagde virkelig: »I må ikke mishandle eller udplyndre nogen.«

Det var omvendelse. Da tolderne *spurgte* ham, hvad de skulle gøre, sagde han, at de skulle lade være med at opkræve mere, end der var foreskrevet.

Under Moseloven var det øjensynligt, at når et menneske syndede, bragte han et offer, og ofringen borttog synden. Vi finder ikke læren om omvendelse i Det gamle Testamente. Når vi læser vore egne skrifter - Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle - finder vi, at i alle uddelinger blev der belært om den. Men Det gamle Testamente viser det ikke. Derfor var det en ny lære, som Johannes prædikede for sine følgesvende: Princippet om omvendelse.

Således som jeg ser det, havde han, da han talte om Jesus i disse vendinger, Faldet i tankerne. Han forstod, at fordi mennesket var åndeligt dod, var det nødvendigt, at der skulle være et forsoningsoffer for denne synd, som havde virkning på hele menneskeheden. Det er det, Johannes mente, da han sagde: »Se Guds Lam, som bærer verdens synd.«

Derefter identificerede han Jesus ved at sige, at han var det Menneske, som han, Johannes, havde talt om. Endvidere sagde han, at han så Ånden dale ned på ham, og efter at han havde set det, genkendte han ham som Messias. (Se *Johs. 1:27-34)*.

Det var den anden dag.

Beretningen siger:

> »Den næste dag stod Johannes der igen med to af sine disciple.
>
> Og da Jesus kommer gåen-

> de, ser Johannes på ham og siger: Se Guds Lam!
> Og de to disciple hørte, hvad han sagde, og fulgte efter Jesus.
> Jesus vendte sig om, og da han så, at de fulgte med, siger han til dem: Hvad søger I? De svarede ham: Rabbi! (det betyder: Mester), hvor bor du?« *(Johs. 1:35-38)*.

Ordet »Rabbi« siges netop at være kommet i brug på den tid; det er derfor, det var nodvendigt at definere det.

> »Han siger til dem: Kom og se! Da gik de med og så, hvor han boede, og de blev hos ham den dag. Det var ved den tiende time.
> Den ene af de to, som havde hort Johannes' ord og var fulgt efter Jesus, var Andreas, Simon Peters broder.
> Han finder forst sin broder Simon og siger til ham: Vi har fundet Messias (det er det samme som Kristus).
> Og han forte ham til Jesus. Da så Jesus på ham og sagde: Du er Simon, Johannes' son; du skal hedde Kefas (det er det samme som Peter).«*(Johs. 1:39-42)*.

For at få hele billedsproget ud af det, kunne vi sige: »Det er det samme som en klippe«.

> »Den næste dag ville Jesus drage derfra til Galilæa; og han finder Filip og siger til ham: Følg mig!
> Filip var fra Betsajda, fra Andreas' og Peters by.« *(Johs. 1:43-44)*.

Jeg har ofte spekuleret på, om Frelseren kendte nogle af disse folk i forvejen. Han boede i Nazaret, ikke langt fra Galilæa. Han må have været der fra tid til anden; og da der i de dage ikke var biler eller andre af de midler til hurtigt samkvem, som vi har i dag, synes det ikke urimeligt at antage, at han måske kendte nogle af disse mænd i forvejen.

Beretningen fortsætter:

> »Filip finder Natanael og siger til ham: Ham, som Moses i loven og ligeså profeterne har skrevet om, ham har vi fundet, Jesus, Josefs son, fra Nazaret.
> Natanael sagde til ham: Kan noget godt være fra Nazaret? Filip siger til ham: Kom og se!« *(Johs. 1:45-46)*.

Kritikerne siger, at der findes intet i Det gamle Testamente, der antyder, at Nazaret ikke skulle være et godt sted; men vi ved, at Nazaret to gange fornægtede Frelseren. Vi ved, at de provede at dræbe ham, at de tog ham ud til kanten af en klippe for at kaste ham ned, og han gik tilbage iblandt dem. Enten var han usynlig, eller de havde ikke kræfter til at standse ham.

Det viser sig også, at galilæerne ikke var hojt anset, fordi deres sprog var simpelt; de var af blandet race. De var ukultiverede, og deres kontakt med ikke-joderne var langt mere intim, end joderne kunne godkende.

> »Da Jesus så Natanael komme imod sig, siger han om ham: Se, det er i sandhed en israelit, i hvem der ikke er svig.
> Natanael spørger ham: Hvorfra kender du mig? Jesus svarede og sagde til ham: Før Filip kaldte på dig, så jeg dig, mens du var under figentræet.
> Natanael udbrød! Rabbi! du er Guds Son, du er Israels Konge.« *(Johs. 1:47-49)*.

»Guds Søn« er en vending, som mere eller mindre er ensbetydende med eller bliver brugt afvekslende med »Davids Søn«. I Det gamle Testamente blev det brugt til at betegne Messias. Den slags Messias, som de så efter, den slags Messias, som i høj grad forhindrede dem i at se den sande Messias, antydes ved følgende sætning: »Du er Israels Konge.«

Jøderne spejdede altid efter politisk frelse - efter en konge, som skulle rejse sig og befri dem fra deres romerske undertrykkere. De vil huske, at senere i Frelserens mission ønskede den store skare, som han traf, og som han prædikede for, at gøre ham til konge. Han måtte flygte for at forhindre dem i at gøre det. Jeg antager, at det er dette, der er nøglen til al den vanskelighed, som jøderne havde på den tid. Jeg gentager, de så hen til en politisk konge og ikke til en, som skulle forløse dem fra Faldet

»Jesus svarede og sagde til ham (Natanael): Tror du, fordi jeg sagde dig, at jeg så dig under figentræet? Du skal få større ting at se end disse.

Og han siger til ham: Sandelig, sandelig siger jeg eder, I skal se himmelen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen.« *(Johs. 1:50-51).*

Øjensynlig er dette en hentydning til det syn, der er kendt som Jakobs stige i Det gamle Testamente.

Og således endte de fire første dage, hvor fire disciple - sandsynligvis fem - blev fundet: Johannes Åbenbareren, Andreas, Peter, Filip og Bartolomæus - hvis Natanael er Bartolomæus.

— — —

Næste måned skal vi fortsætte serien med uddrag fra Præsident Clarks forelæsning om brylluppet i Kana og om hans kommentarer angående Frelserens »brødre«.

Det anbefales, at hele serien opbevares. De danner en betydningsfuld kilde af materiale for alle, der studerer eller underviser i evangeliet.

6. April

April er en betydningsfuld måned i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges historie. Den vigtigste begivenhed, der har fundet sted i denne måned, er organiseringen af Kirken den 6. april 1830.

Om denne begivenhed fortæller Profeten Joseph Smith selv:

»Medens Mormons Bog var under trykning, blev vi ved med at aflægge vidnesbyrd og give oplysninger, så ofte som lejligheden tilbød sig. Vi gjorde også vore brødre bekendt med, at vi havde fået befaling til at grundlægge Kirken. I overensstemmelse dermed samledes vi — vi var seks ialt — den 6. april 1830 i dette øjemed i

Peter Whitmers hjem, hvor Kirken organiseredes

Peter Whitmers hus. Efter at vi havde åbnet mødet med højtidelig bøn til vor himmelske Fader, fortsatte vi i overensstemmelse med tidligere modtagne befalinger og spurgte vore brødre, om de var rede til at antage os som deres lærere i de ting og forhold, som hører ind under Guds rige, og om det var efter deres ønske, at vi gik i gang med at organisere Kirken i overensstemmelse med ovennævnte befaling, som vi havde fået. Disse forskellige forslag antog de enstemmigt. Så lagde jeg mine hænder på Oliver Cowdery og ordinerede ham til ældste i »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige«, hvorefter han ligeledes ordinerede mig til ældste i denne Kirke. Derpå brød vi brødet, velsignede det og spiste det sammen med dem; vi velsignede ligeledes vinen og drak den sammen med dem. Vi lagde så hænderne på hver enkelt tilstedeværende medlem af Kirken, så de kunne få den Helligånds gave og bekræftede dem som medlemmer af Kristi Kirke. Den Helligånd var udgydt over os i rigt mål — nogle profeterede, medens vi alle priste Herren og frydede os ganske overordentlig. Medens vi endnu var sammen, modtog jeg følgende befaling:

Åbenbaring til Joseph Smith, jun., givet i Fayette, Seneca County, New York, den 6. april 1830 (L. & P., afsnit 21).

Se, der skal føres en optegnelse af jer, hvori du skal kaldes seer, oversætter, profet, en Jesu Kristi apostel, ældste i kirken gennem Gud Faderens vilje og vor Herres Jesu Kristi nåde.

Og du bliver inspireret af den Helligånd til at lægge kirkens grundvold og opbygge den i den allerhelligste tro,

kirken, som blev oprettet i det Herrens år atten hundrede og tredive i den fjerde måned og på den sjette dag i den måned, der kaldes april.

Derfor skal du, min kirke, give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig.

Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund.

Thi når I gør dette, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære.

Thi så siger Gud Herren: Jeg har inspireret ham til at føre Zions sag med stor kraft til sejr, og jeg kender hans flid, hans bønner har jeg hørt.

Ja, jeg har set hans tårer for Zion; men jeg skal ikke lade ham sørge over hende længere, thi hans glædesdage er kommet, og hans synder er ham forladt, og min velsignelse hviler over hans gerning.

Thi se, jeg vil velsigne alle dem, der arbejder i min vingård, med stor velsignelse. De skal tro på hans ord, som er givet ham af mig gennem Talsmanden, og som bevidner, at Jesus blev korsfæstet af syndige mennesker for verdens synders skyld, ja, til deres synders forladelse, som har et sønderknust hjerte.

Derfor vil jeg, at du, Oliver Cowdery, min apostel, skal ordinere ham.

Og dette er en befaling for dig, at du er en ældste under ham, eftersom han var den første for dig, for at du skulle være en ældste i Kristi kirke, som bærer mit navn,

og denne kirkes første præsident, både i kirken og for verden og for ikke-jøderne; ja, så siger Gud Herren, også for jøderne. Amen.

Vi gik derpå i gang med at kalde nogle andre blandt brødrene og at ordinere dem til forskellige embeder i præstedømmet, således som ånden tilkendegav os det. Efter at vi havde tilbragt en herlig tid sammen med afæggelse af vidnesbyrd og havde følt den Helligånds kraft og velsignelser, som Herren i sin nåde havde sendt os, sluttede vi mødet i forvisning om, at vi nu var virkelige medlemmer, og at Herren havde anerkendt os som sådanne i »Jesu Kristi Kirke«, der var organiseret efter det mønster og efter de befalinger og åbenbaringer, som Herren havde givet os i de sidste dage, og ligeledes i overensstemmelse med den i Det nye Testamente omtalte ordning af Kirken.«

(*History of the Church,* vol. 1, pp. 74-79).

ARBEJDET FOR DE DØDE

Lad ikke alle de mange pligter i Kirken skjule den *vigtigste!* Vi citerer Joseph Fielding Smith: »Dette er den *største* personlige pligt vi har, og vi skulle opfylde den til forløsning for vore fædre, som allerede er gået hinsides.«

Månedens SPØRGSMÅL

Af *Joseph Fielding Smith,* præsident for *De Tolv Apostles Råd.*

Læren om blodforsoning.

Spørgsmål:

Vil De forklare meningen med læren om blodforsoning og Kirkens standpunkt med hensyn til dødsstraf?

Svar:

Læren om blodforsoning henviser til det store offer, som Jesus Kristus bragte, da han udgød sit blod på korset. Gennem dette offer blev dødens magt tilintetgjort, og hele menneskeheden modtager den velsignelse, at udødeligheden gengives, så de ikke kan dø mere. Da Adam blev sat i Edens Have, var han udødelig og kunne have levet for evigt; ligeledes alle ting, som var blevet skabt, så vel som Adam og Eva »...måtte være forblevet i den samme tilstand, som de var i, efter at de var blevet skabt, og de måtte have været til for evigt og været uden ende.« *(2 Nephi 2:22).* Var den slags eksistens fortsat, kunne Adam og Eva ikke have opfyldt den store befaling, som de fik i haven - at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden med deres afkom *(1. Mos. 1:28, 2 Nephi 2:23-25),* og den store frelsesplan, der var stemt om og som var akcepteret i åndeverdenen, før jorden blev skabt, ville være blevet til intet. *(Moses 4: 1-4, Abraham 3:22-28).*

Medens Adam og Eva var i haven, fik de det privilegium at nyde frugten fra alle træerne undtagen frugten fra kundskabens træ på godt og ondt. De blev instrueret om, at hvis de spiste af det træ, ville de visselig dø, og deres tilstand af udødelighed ville høre op, og den dødelige eksistens ville blive indført med alle dens piner, sorger, synder og glæder, som vi finder på jorden i dag, og de ville blive tvunget til at arbejde i deres ansigts sved. Desuden ville døden ikke alene bringe adskillelse mellem ånden og legemet, men også bortvisning fra Guds nærhed, hvad der er den anden død. Denne befaling overtrådte de, og faldet blev indført og bragte blodet som den livgivende substans til deres dødelige legemer, som tidligere blev levendegjort ved ånd. Det er vanskeligt at forestille sig en værre skæbne end den, der timedes Adam og Eva og som blev nedarvet på hele menneskeheden. Jakob, Lehis søn, har beskrevet dette frygtelige billede med følgende levende ord:

»O, Guds visdom, nåde og barmhjertighed! Thi se, dersom kødet ikke mere skulle oprejses, så måtte vore ånder blive den engel undergivet, som faldt fra den evige

Guds åsyn, for ikke mere at oprejses, og blev djævelen.

Og vore ånder måtte være blevet ham lig, og vi blev djævle og en djævels engle, udelukket fra vor Guds åsyn og forblevet hos løgnens fader i elendighed, ligesom han selv; ja, det væsen, som forførte vore forste forældre, som påtager sig næsten en lysets engels skikkelse og får menneskenes børn til hemmeligt at forene sig til mord og alle slags hemmelige morkets gerninger.« *(2 Nephi 9: 8-9)*.

Det havde aldrig været hensigten, at denne frygtelige skæbne skulle blive menneskets endeligt. Han blev ikke sendt til denne jord for at gå gennem dodelige provelser og lide kødets lidelser, blive fristet, prøvet og derefter overgivet til evig fordommelse, miste sit fysiske legeme, der var givet ham som tabernakel for hans evige ånd, og blive tilknyttet den ånd gennem al evighed; retfærdigheden krævede, at denne brudte lov, som berøvede ham denne evige eksistens, måtte gøres hel igen; barmhjertigheden krævede ligeledes, at denne gengivelse skulle ske. Adams og Evas fald var kendt på forhånd, og forberedelsen til denne gengivelse var blevet gjort længe for de kom her på jorden. I det store råd i himlen påtog Jesus Kristus sig frivilligt missionen som Forløser, at komme i Faderens rette tid og bringe det offer, som ville frembringe denne gengivelse ved udgydelsen af hans blod. Der tales om ham i skriften som »Lammet, der er slagtet fra verdens grundlæggelse«. *(Åbenb. 13:8; 1. Peter 1:19-20)*. Adam blev også i det samme råd valgt til at udføre sin del som forfader til den menneskelige race. Da han kom for at opfylde sin del af planen, blev al hans tidligere kundskab taget fra ham. Han havde glemt, at han var Mikael, ærkeenglen, der havde haft stor myndighed i forudtilværelsen. Da hele sandheden blev åbenbaret til Adam og Eva, og de fik at vide, at Jesus Kristus var blevet valgt som deres og deres efterkommeres Forløser, frydede de sig, og Eva sagde: »Dersom det ikke var for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået sæd, og ville aldrig have kendt godt og ondt eller smagt glæden over vor genlosning og evigt liv, hvilket Gud giver alle lydige.« *(Moses 5:11)*.

Vor Frelsers forsoning er dobbelt i sine velgerninger overfor menneskeheden gennem udgydelsen af hans blod. For det første bliver hele menneskeheden forløst fra døden og vil modtage opstandelsen. Dette er Guds frie gave. For det andet giver den til alle, som vil omvende sig fra alle deres synder, syndsforladelse, hvis de vil anerkende og adlyde hans evangelium og holde ud til enden.

Følgende er et citat af ældste Orson Pratt:

»Betingelsesløs forlosning er almengyldig. Den omfatter hele menneskeheden; den er lige så ubegrænset som faldet, den forloser menneskene fra alle dets virkninger; den gengiver dem deres legemer......

Adams born havde intet at gore med deres første forældres overtrædelse, og derfor forlanges der ikke, at de skal udfore noget for

at blive forløst fra dens straf: De bliver forløst fra den uden tro, omvendelse, dåb eller nogen anden handling, enten åndelig eller legemlig.

Betinget forløsning er også altomfattende i sin natur, den tilbydes alle, men modtages ikke af alle: det er en universel gave, skønt den ikke modtages af alle; dens fordele kan kun opnås gennem tro, omvendelse, dåb, håndspålæggelse og lydighed mod alle andre befalinger i evangeliet.

Ubetinget forløsning er en gave, der er påtvunget menneskeheden, som de ikke kan afslå, selv om de gerne ville. Således er det ikke med betinget forløsning, den kan modtages eller afvises efter det pågældende menneskes vilje.

Forløsning fra arvesynden er uden tro og gerninger; forløsning fra vore egne synder gives gennem tro og gerninger. Begge er gaver af fri nåde, men medens den ene er en gave, der er påtvunget os uden betingelser, er den anden en gave, der kun tilbydes os på betingelser. Modtagelsen af den ene er tvungen, modtagelsen af den anden er frivillig. Mennesket kan ikke ved nogensomhelst handling forhindre sin forløsning fra faldet, men han kan fuldstændig afslå og forhindre sin forløsning fra straffen for sine egne synder.« (*Millennial Star*, 12:69).

Paulus forkyndte også denne lære. Han sagde til de korintiske medlemmer af Kirken:

»Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker.

Men nu *er* Kristus opstået fra de døde som en førstegrøde af de hensovede.

Thi fordi døden er kommet ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.

Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus.« *(1. Kor. 15:19-22).*

Den bedste autoritet, som vi har angående virkningerne af forsoningen, der når ud til hele menneskeheden, er Jesus Kristus selv. Til jøderne sagde han, da han talte om sine gerninger:

»Sandelig, sandelig siger jeg eder, den time kommer, ja, er nu, da de døde skal høre Guds Søns røst, og de, som hører den, skal leve.

Thi ligesom Faderen har liv i sig selv, således har han også givet Sønnen at have liv i sig selv.

Og han har givet ham magt til at holde dom, fordi han er Menneskesøn.

Undres ikke herover- thi den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre hans røst,

og de skal gå frem: de, som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom.« *(Johs. 5: 25-29).*

Om denne universelle opstandelse gennem Jesu Kristi forsoning har alle de fordums profeter talt. I Mormons Bog finder vi en af de tydeligste udtalelser om dette emne af Amulek, da han prædikede for folket i Ammonihah:

»Derfor forbliver de ugudelige, som om der ingen forløsning havde været tilvejebragt med undtagelse af, at dødens bånd er løst; thi den dag skal komme, da alle

skal opstå fra de døde og stå for Gud og dommes efter deres gerninger.

Og der er en død, som kaldes en timelig død, og Kristi død skal løse den timelige døds bånd, for at alle kan blive oprejst fra denne timelige død.

Ånden og legemet skal atter forenes i deres fuldkomne skikkelse; både lem og led skal komme på rette plads igen, ja, som vi er nu; og vi skal fremstilles for Gud med samme bevidsthed, som vi har nu, og med klar erindring om al vor skyld.

Og denne opstandelse skal blive alle tildelt, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, både ugudelige og retfærdige; og der skal end ikke gå så meget som et hår tabt af deres hoved; men alt skal bringes tilbage til dets fuldkomne skikkelse, som det er nu eller i legemet og skal fremføres og fremstilles for Sønen Kristi, Gud Faderens og den Helligånds domstol, hvilke er een evig Gud, for at dømmes efter deres gerninger, enten de er gode eller onde.

Nu har jeg talt til dig om det dødelige legemes død og ligeledes om det dødelige legemes opstandelse. Jeg siger dig, at dette dødelige legeme bliver oprejst til et udødeligt legeme, det vil sige fra døden, ja, fra den første død til livet, så det ikke kan dø mere; ånden forenes med legemet for aldrig mere at være adskilt; og således bliver det hele åndeligt og udødeligt, så det ikke mere kan se forkrænkelighed.« *(Alma 11:41-45).*

Jesus er den eneste person født i verden, som nogensinde har haft magt til at nedlægge liv og tage det igen. Han sagde:

»Jeg er den gode hyrde; jeg kender mine, og mine kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for fårene.

Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og de skal blive een hjord, een hyrde.

Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til, for at tage det igen.

Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen. Dette bud fik jeg af min Fader.» *(Johs. 10:14-18).*

Endvidere sagde han:

»Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det, han selv gør, ja endnu større gerninger end disse skal han vise ham, så I må undre jer.

Thi ligesom Faderen opvækker de døde og gør levende, således gør Sønnen også levende, hvem han vil.« *(Johs. 5:20-21).*

Jesus havde magt til at sætte sit liv til og tage det igen, fordi han er Guds Enbårne Søn i kødet, og fra sin Evige Fader fik han liv, omfattende magt over døden. Fra sin moder, en efterkommer af Adam, fik han sit blod og magt til at dø. Det var nødvendigt, at det dødelige blod, sammen med dødens sæd, skulle gives tilbage, og det kunne kun gøres ved en uendelig forsoning. Ved uendelig forsoning mener vi en forsoning, udført af en, som var uendelig eller evig. Derfor måtte det være ved en Søn, avlet

af Faderen, og for at fuldføre dette blev Kristus født ind i verden.

Vor Frelser kunne ikke have forsonet for Adams overtrædelse eller forløst menneskeheden fra døden undtagen ved at udgyde sit blod. Heller ikke kunne vi, Adams børn, blive forløst undtagen gennem Jesu Kristi blod. Dette er klart udtrykt i velsignelsen af nadveren og i mange andre skriftsteder. Retfærdigheden ville have krævet, at forsoningen for »arvesynden«, Adams synd, skulle være foretaget af Adam, og at hver enkelt af os skulle have sonet for vore egne synder med vort eget blod; men at tage Adams blod eller vort blod som offer ville have været værdiløst. Vi ville stadig have været underkastet døden, da vi ikke har nogen magt til at forløse os selv. Derfor tilbød Jesus frivilligt at forløse os, fordi han ikke var under forbandelsen.

Paulus har sagt, i sit brev til hebræerne: »Og det er næsten sådan, at efter loven bliver alt renset med blod, og der opnås ingen tilgivelse, uden at blod bliver udgydt«. *(Hebr. 9:22).* Alle ofringer i gamle dage, fra Adams dage til Jesu Kristi forsoning med blod, var i lighed med og en erindring om det store offer, og pegede fremad mod dets fuldførelse af Jesus på korset.

Herren instruerede Israel, at de ikke måtte spise blod:

»Om nogen af Israels hus eller af de fremmede, der bor iblandt dem, nyder noget blod, så vender jeg mit åsyn mod den, der nyder blodet, og udrydder ham af hans folk.

Thi kødets sjæl er i blodet, og jeg har givet eder det til brug på alteret til at skaffe eders sjæle soning; thi det er blodet, som skaffer soning, fordi det er sjælen.

Derfor har jeg sagt til israeliterne: Ingen af eder må nyde blod; heller ikke den fremmede, der bor iblandt eder, må nyde blod.

Om nogen af israeliterne eller af de fremmede, der bor iblandt dem, nedlægger et stykke vildt eller en fugl af den slags, der må spises, da skal han lade blodet løbe ud og dække det med jord.

Thi om alt køds sjæl gælder det, at dets blod er dets sjæl; derfor har jeg sagt til israeliterne: I må ikke nyde blodet af noget som helst kød, thi alt køds sjæl er dets blod; enhver, der nyder det, skal udryddes.« *(3. Mos. 17:10-14).*

Dødsstraf.

Det har været Herrens lov fra begyndelsen, at »...... kød med sjælen, det er blodet, må I ikke spise.

Men for eders eget blod kræver jeg hævn; af ethvert dyr kræver jeg hævn for det, og af menneskene indbyrdes kræver jeg hævn for menneskenes liv.

Om nogen udøser menneskers blod, ved mennesker skal hans blod udøses, thi i sit billede gjorde Gud menneskene.« *(1. Mos. 9:4-6).* Endvidere gentog Moses denne befaling til Israel, således som Herren befalede ham, og den er aldrig blevet tilbagekaldt ved guddommeligt påbud. Nephiterne lærte og praktiserede den. *(2 Nephi 9:35; Alma 42:19).* I denne, den sidste uddeling, har Herren bekræftet denne straf på dem, som dræber med forsæt.

Præsident Charles W. Penrose har sagt, idet han talte om dødsstraf: »Denne guddommelige lov om udgydelsen af en morders blod er aldrig blevet ophævet. Det er en lov givet af den Almægtige og ikke afskaffet i den kristne tro. Det står i bøgerne til evig tid - at en morder skal have sit blod udgydt. Den, som begår mord, skal slås ihjel. »Den, som udgyder menneskeblod, ved mennesket skal hans blod udgydes.« Jeg ved, der er nogle velvillige og filantropiske folk i disse tider, som synes, at dødsstraffen skulle ophæves. Men jeg tror, at Herren ved det bedre end de. Den lov, han forordnede, vil give de bedste resultater for menneskeheden i almindelighed.« *(Blodforsoning,* af Charles W. Penrose, pp. 25-26).

Præsident Penrose fortsætter derefter og siger:

»Findes der nogen anden synd, som et menneske kan begå, som er værdig til dødsstraf? Jeg tror, der er. Jeg vil henvise Dem til en i 3. Mosebog 20. kapitel, 10. vers:

»Om nogen bedriver hor med en anden mands hustru, om nogen bedriver hor med sin næstes hustru, da skal de lide døden, horkarlen såvel som horkvinden.«

Det var Guds lov i Mose dage. Det var Guds lov før Mose dage, som De vil finde det i 1. Mosebog. Det har været Guds lov fra begyndelsen. Nogle folk har den idé, at Jesus bortskaffede denne lov, og de fremdrager tilfældet med kvinden, som var blevet grebet i overtrædelse. Farisæernes formål med at bringe kvinden til Frelseren var, at de kunne fange ham på en eller anden måde. De vil se, ved at læse historien om Jesu Kristi gerning på jorden, at det var dengang, som det er i dag - der bliver altid lagt snarer for at fange Guds tjenere. De prøvede på at lokke ham i en fælde på mange måder, men han var i stand til at imødegå dem med den Store Guds visdom, thi Guds Ånd blev givet ham i overmål. Kvinden, de bragte til ham, var grebet i denne store overtrædelse. Farisæerne vidste, at Moseloven var, at hun skulle lide døden. De spurgte, hvad Jesus havde at sige. Han bøjede hovedet og tænkte lidt over det, så skrev han med sin finger på jorden og udbrød: »Lad den, der er uden synd, kaste den første sten.« ...... Sagde Jesus, at Loven ikke burde overholdes? Nej. Han spurgte: »Kvinde, hvor er dine angribere?« De var borte. »Heller ikke jeg anklager dig.« Det må erindres, at der må være anklagere såvel som dommere. Jesus opstillede et mønster, som dommere i disse tider ville gøre klogt i at følge. Han handlede ikke som sagfører for anklageren eller som vidne mod den anklagede, lige så lidt som dommer, der skulle forkynde dommen.« (Ibid. pp. 26-27).

— — —

»Og se, nu taler jeg til Kirken: Du skal ikke slå ihjel; thi den, som slår ihjel, skal det ikke forlades, hverken i denne eller den tilkommende verden.

Og atter siger jeg: Du skal ikke slå ihjel; men den, som slår ihjel, skal dø.« *(L. & P. 42:18-19).*

Er det Kirkens forret at udøve straffen? Nej! Herren har givet befaling om, at alle forbrydelser,

der er hjemfaldne til dødsstraf, skal behandles af landets domstole, som forkyndt i Lære og Pagter, 42:79: »Og om nogen iblandt jer skulle slå ihjel, skal de udleveres til og behandles efter landets lov, thi kom i hu, at han ikke kan få tilgivelse, og det skal bevises efter landets lov.«

Joseph Fielding Smith.

FRA MISSIONSSEKRETÆREN

Kirkens organisering den 6. april 1830

Tirsdag den 6. april 1830 skete en stor begivenhed. Det er blevet sagt, at det er en af de største begivenheder i verdenshistorien, JESU KRISTI KIRKE blev atter gengivet til jorden.

Imidlertid var mange ting gået forud for denne begivenhed; det var ikke noget, der skete ganske pludseligt. Lad os se nogle få år tilbage og se nojagtigt, hvad der forte til denne begivenhed.

Ti provelsens, men også inspirerende, år var gået, siden Joseph, en fjortenårs dreng, gik ind i lunden for at søge kundskab, ja,

ti betydningsfulde år, siden Kristus og Faderen viste sig for ham, og Kristus erklærede: »Slut dig ikke til nogen af dem.«

Det var seks et halvt år siden den nat, da Moroni havde besøgt Joseph og havde fortalt ham om det store værk, han skulle udføre ved at genoprette JESU KRISTI KIRKE på jorden. Det var to et halvt år siden, Joseph havde modtaget de hellige plader, hvorfra Mormons Bog blev oversat. Det var elleve måneder siden, et sendebud fra himlen havde gengivet præstedømmet på jorden. Mormons Bog var blevet oversat på ni måneder, og den var nu under trykning.

Den 6. april 1830 blev JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE så organiseret. Kirken begyndte med kun seks medlemmer, som alle havde set de guldplader, som Mormons Bog var oversat efter. Fire af de nye medlemmer havde set pladerne og rørt ved dem i fuldt dagslys, og to af dem havde fået pladerne vist af et himmelsk sendebud og havde hørt Guds stemme bære vidnesbyrd om, hvad de så.

Kirken voksede hurtigt og vokser stadigt. Indenfor et tidsrum af et år blev omkring 1500 omvendt og blev medlemmer af den gengivne Jesu Kristi Kirke.

Fra det oprindelige antal på seks medlemmer, da Kirken blev organiseret i 1830, er Kirken vokset til et nuværende medlemsantal på næsten 2 millioner.

Hvorsomhelst man kommer hen, og overalt i verden, hvor menneskene er frie, står Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som et levende symbol på Guds suverænitet.

Benjamin R. Monk,
missionssekretær.

Kirkens adresser

Rettelse: I STJERNEN for februar 1959 (side 50) bragte vi en fortegnelse over Kirkens adresser i Danmark. Ved en fejltagelse er der anført en forkert adresse for *Vejle,* der ikke har lokaler i Nørre Allé 19, men i *Raadhuspassagen.*

Post til *Randers* kirkebygning, som ligger på hjørnet af Raadmands Boulevard og Vester Allé, skal helst adresseres *Vester Allé 41,* og ikke Raadmands Boulevard 27 som anført.

Husk

STÆVNET

i Odense

den 26., 27. og 28. juni 1959

Et vidnesbyrd fra Læsø

»Drag dine sko af, thi stedet, hvor du står, er helligt.« Det kan være et sted, hvor en tornebusk engang lyste og kastede genskin langt ud over menneskehedens historie.

Og det kan være et sted i en lille lund i Amerika, hvor en ung mand med inderlighed, tro og ærbødighed i hjertet forårsagede det samme.

Ånden svæver over vandene, og ånd er noget mærkeligt noget. Ånd og bønner præger de omgivelser, hvori de er sendt op. De bliver ved at dirre i luften og gør stedet helligt, så de, som har sans før den slags ting, kan mærke det. Menneskehedens trang til kult har altid ladet bønner stige op til de gode magter. Man har søgt hjælp og beskyttelse hos den gode guddom mod det onde. Og Gud er ikke smålig. Om man har kaldt ham Odin eller Thor eller noget andet, har han set bort fra, når han har mærket ærlig tillid og tro, og derfor kan man stadig kende de steder, hvor der er blevet bedt og ofret i hengiven tro.

Jeg stod engang ved et hedensk gudehov. Det var ikke blevet afløst af nogen kristen kirke, som det ellers ofte er tilfældet herhjemme. Stedet var glemt, de kristne havde sejret, men det kunne stadig mærkes, at man stod på hellig jord. De bønner, der var sendt op mod himlen, prægede stadig omgivelserne og skabte ånd på samme måde, som man kan mærke, at der skabes ånd i en beboet lejlighed. Det er rart at kunne mærke den slags ting. Det giver en storladen følelse af samhørighed med slægterne, og man føler, at man er på et sted, hvor der er godt at være, et sted, hvor man kan komme i forbindelse med Gud, hvis man har tro.

Blot man har tro! Ja, blot man har tro!

Det lyder så let, men den gammeltestamentlige tro, troen, der flytter bjerge, er vist oftest en mangelvare og en sjældenhed i vor tid.

Jeg kender en mand, som engang sagde til sin kone, der beklagede sig stærkt over hjemmets økonomi eller måske rettere mangel på økonomi:

»Ja, men har du da slet ingen tro?« Til mig føjede han lidt senere forklarende til:

»Jeg er aldrig så glad, som når jeg ikke har en øre på lommen! Så ved jeg nemlig, at nu må situationen skifte. Nu *må* det vende og gå den anden vej, thi værre kan det absolut ikke blive. Og jeg ved, at det passer, thi jeg har prøvet det mange gange.«

Han havde og har ingen bekymringer; thi han har tro og tillid til Gud. Han ved, at Gud vil sørge før ham og hans familie, så der er mad på bordet, når det tiltrænges, og et sæt tøj til ham, når det gamle er slidt op.

— —

En dag bankede to unge, smilende amerikanere på vor dør. De var iført flonelstavle og missionærcykle med støtteben. Og de ville gerne have lov at fortælle os noget glædeligt. Hvem vil ikke høre det, når man samtidig kan gøre budbringerne en glæde?

Det varede ikke længe, inden udklipsfigurerne kom på tavlen, og min tilvante treenigheds-lære fik et grundskud. Jeg spurgte imidlertid, om det ikke kunne være nogenlunde ligegyldigt, hvorledes vi mennesker mener, at Gud og Jesus Kristus ser ud, når vi blot tror på dem. Firmaet Harris Done og Kent Madsen svarede, at de godt forstod mit standpunkt, men at det alligevel var galt, hvilket jeg snart ville komme til at erkende, hvis vi ville give dem lejlighed til at uddybe deres budskab til os. Og det ville vi jo gerne. Jeg har altid interesseret mig for sammenlignende religionshistorie og har i tidens løb lugtet til mange forskellige ting, både for at øge min viden og for at finde frem til det rette. Og Done forsikrede mig, at det var ganske udmærket, navnlig i betragtning af, at han og hans kollega repræsenterede det absolut rette og eneste rigtige, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige . . .

Det var vinter, og vinteren viste sig fra den mest barske side, men de to missionærer trodsede snestorm og isslag uden at fortrække en mine. De slæbte cyklen efter sig ad de glatte veje. De kravlede gennem og over snedriverne og nåede frem, netop når vi sagde til hinanden, at i aften kommer de da ikke! Hveranden aften kom de, og de lærte os at forstå, at det de fortalte var rigtigt, og at de kom fra Gud — med myndighed fra ham. Fruen i huset tog hurtigt konsekvensen og erklærede sig rede til at blive dobt. Og jeg begyndte at tænke. Jeg følte mig som en lille sort negerdreng i det morkeste Afrika. Jeg havde aldrig dromt om, at jeg skulle kunne blive genstand for mission, og at nogen ville tage mine små feticher fra mig. Stadig mere hørte og lærte jeg, og stadig mere tænkte og spekulerede jeg. Visdomsordet fik mig til at lægge cigaretten, mens belæringen stod på, skont jeg ellers osede fra jeg vågnede til jeg faldt i sovn. Og så blev der hvisket til mig, at det var dog en grov betaling, at man ville tage tobakken fra mig — foruden min glæde ved et godt glas funklende vin og en kop kaffe med en liflig likor. Ikke engang en romtoddy med rødvin, citron og kandis, når jeg var forkolet, kunne man unde mig, blev der hvisket og fristet. Men selvmedlidenheden blev ikke vakt, thi jeg kunne selv svare, at det i virkeligheden var en såre ringe ting, der krævedes for at få sjælefred og alt det andet, der følger med. Det er kun godt, at der bliver stillet krav og at man skal gore noget selv.

Kort og godt: afgørelsen var truffet. Og jeg har ikke fortrudt det. Tværtimod. Jeg havde nok forhen kunnet få en håndsrækning fra Gud, når jeg havde brug for det, men vejen mellem Vorherre og mig er blevet kortere nu, og det kommer af, at Jesu Kristi Kirke er den eneste sande Kirke, gennem hvilken jeg har fået Helligåndens gave og øjnene åbnet, så jeg har set Guds almagt, storhed og nåde.

Jeg har igen fundet en trofast hånd, hvori jeg trygt kan gemme min, når jeg skal passere farlige steder, og når jeg engang skal gå gennem dødens port.

Broder *Carl Rasmussen*, Læsø.

NÆSTVED

Det første møde i Næstved.

Søndag den 1. marts skete der noget stort i Næstveds historie.

Det begyndte altsammen for omtrent fem måneder siden, da to missionærer kom til byen. Disse to var ældste Jay Thueson og ældste Terry Lee, og de fik det privilegium atter at påbegynde Herrens store missionærarbejde i Næstved, hvor der ikke har været missionærer, siden første verdenskrig brød ud i 1914.

Deres arbejde var hårdt, men lidt efter lidt fandt de mange gode og ærlige folk, som ville høre på dem og virkelig undersøge Kirken. Efter ca. fire måneders forløb blev ældste Lee forflyttet til Aarhus, og ældste Henrik Traden tog hans plads.

Der var endnu ingen medlemmer, men der var tilstrækkelig mange undersøgere, så der snart kunne holdes møder. Til sidst kom den store dag, da det første møde blev afholdt. Det fandt sted i »Bygningen« i Næstved søndag den 1. marts kl. 19,00. Missionspræsident Holger P. Petersen præsiderede, og mødet var under ledelse af ældste Thueson.

Vi begyndte med at synge »Hav tak for Profeten, du sendte« og bøn ved ældste Kenneth Williams. Derefter talte ældste Kent Christoffersen og søster Ora Petersen til os, og så fik vi en duet ved søster Sandra Sharp og søster Inge Fano. Som aftenens sidste taler hørte vi missionspræsident Holger P. Petersen, som talte om Kirkens sandhed. Vi sluttede mødet med at synge »O, sig hvad er

sandhed«, hvorefter ældste Henrik Traden sluttede med bøn. Guds Ånd var i rigt mål tilstede, og alle, som overværede mødet, var glade for, at de var kommet. Tilstede 16.

Alle søskende og venner, som besoger Næstved i fremtiden, er velkommen til at overvære disse møder, som vil blive afholdt hver sondag kl. 19.

Af begivenheden i Næstved kan vi alle se, at Guds værk går fremad i Danmark, og vi beder, at Gud vil fortsætte med at velsigne den danske mission.

Ældste Jay Thueson.

RANDERS

Den 11. februar holdt G.U.F. i Randers en vellykket fastelavnsfest. Man havde længe drøftet denne fest for at skabe den så god som mulig, og for at samle flere unge. Da G.U.F.s kasse var tom, besluttede man samtidig at holde en pakkefest. Pakkerne var skænket af medlemmer, og det gik rask med at få dem solgt. Der var også skænket desserter og kager, som også hurtigt blev udsolgt. Kort sagt, der var stemning og fest. Salen var smukt pyntet med serpentiner og katte.

Mødet begyndte med sangen »Zions ungdom« og bøn ved søster F. Olsen. Soster L. Petersen fremsagde valgsproget, og så gik man over til programmet. Søster Betty Hansen var en amerikansk missionær fra Amerika, og broder Hans Poulsen var tolk. Så var der ordsprogsleg, fremført af Seniorklassen. Mia Maid-piger og bikube-piger sang »Havet, havet«. En tankelæser fra Indien var ældste

Ronald Andersen. Så var der en sketch af Eva Christensen og søster Dorte Markmann, »Baghjulet rasler». Bikubepigerne sang »Jeg sender mine tanker«, og derefter så vi en sketch af Ole Hansen og Hans Henrik Michelsen, »Hos barberen«, og »Ballet« af søstrene Ruth og Dorthe Markmann, efterfulgt af en ballet-parodi ved broder Hans Poulsen, der var maskeret. Så kom salg af pakkerne, og derefter en sketch ved soster Ruth Markmann og søster Betty Hansen, udklædt som to vagabonder. Så slog man katten af tonden, hvorefter der var salg af kager, desserter og sodavand. Festen sluttede med sangen »I Danmark er jeg fodt« og bon ved ældste Ronald Andersen.

Broder Hans Poulsen blev kattekonge og soster Lissy Petersen dronning; soster Lilian Petersen var den smukkest udklædte, og Gitte Markmann den sjoveste; grenspræsidenten var en rystende gammel kone, der skiftede plads hele tiden! Alle morede sig dejligt, og G.U.F. fik en net sum i kassen. Der var 58 tilstede, deraf 24 besøgende. *F. O.*

RANDERS

Primary i Randers afholdt onsdag den 18. februar fastelavnsfest for born under 12 år. Der indledtes i G.U.F.-salen med det sædvanlige program, hvorefter man i stedet for at gå til klassearbejde slog »katten af tonden«, hvilket foregik under opsyn af ældste Ronald Anderson, der måtte lofte de mindste op til tonden. Tonden var fyldt med æbler, appelsiner og karameller, og de 25 tilstedeværende børn jublede hojt, da to raske piger slog den ned. Pigerne blev hver belonnet med et stykke chokolade. Derefter sluttede Primary som sædvanlig med sang og bon, hvorefter børnene glade gik hjem. *R. E. M.*

Frederikshavn, 22. februar.

Frederikshavn gren afholdt grenskonference den 22. februar under præsidium af distriktspræsidenten for Aalborg distrikt, ældste Elray L. Pedersen.

Lørdag den 21. blev der holdt en bazar, hvor Aalborg grens sangkor medvirkede, og der blev solgt forskellige håndarbejder og desserter. Vi havde en dejlig aften, og der var 85 tilstede.

Sondag morgen var der sondagsskole som sædvanlig, hvor nogle af bornene medvirkede. Tilstede 23.

Søndag aften var konferencens hovedmøde, hvor vi horte fra grenspræsidentskabet og nogle af medlemmerne. Det var en god aften, hvor vi følte, at Guds Ånd var tilstede. Soster Rasmussen fra Læso gav en klaversolo og spillede til sangene. Broder Jens M. Christensen sluttede med bon. Tilstede 21. *E. C.*

KØBENHAVN

G.U.F. i Kobenhavn afholdt onsdag den 4. marts danseturnering i Engelsk Vals. Der har hele vinteren igennem været trænet flittigt på »vor egen danseskole« under ledelse af broder Bent Holm og søster Grethe Ljungstrøm. Desværre var der en hel del, der på grund af influenzaepidemien var forhindret i at være tilstede, men de resterende kæmpede bravt om placeringerne.

Dommerne, broder og soster Ljungstrom og soster Moe (alle tre »gamle drevne dansere«), havde det ikke helt let med at finde ud af, hvem der var de bedste, men endelig nåede tre par frem til finalen, og efter en meget jævnbyrdig dyst blev par nr. 3, Inge Magnusson og Jens Kristoffersen, valgt som vinderparret. (Jeg vil lige indskyde her, at to tilrejsende amerikanske soldater senere fortalte mig, at de aldrig derhjemme til deres danseaftener havde set nogen, der dansede så godt som disse par fra Kobenhavn. Det siger da en hel del, ikke?)

Alle vi unge fra Kobenhavn er meget glade for den lejlighed, vi har til at komme sammen og lære at danse. Vi er mange, men vi er *ikke nok,* hvornår bliver man det?

Nu samler vi al energien til næste turnering i Quick-step.

Måske skulle jeg lige robe, at *De* til Stævnet i Odense (der afholdes i dagene 26., 27. og 28. juni) vil kunne se repræsentanter fra danskeskolen. *For De kommer da til Stævnet, ikke?* *M. A.*

G.U.F.

- Begynd hver morgen, som var den livets begyndelse -

Hvad får denne sætning *dig* til at tænke på? Den første tanke jeg fik var:

»Alle de uoverensstemmelser, der var med andre i går, glem dem idag«,

»Alt hvad du har hørt af dårligt om andre igår, glem det i dag«,

»Det, som du ikke nåede at gøre godt igår, gør det idag«.

Jeg vil her gerne komme ind på *sladder*. Ordet sladder vækker hos mig afsky og ubehag. Jeg mindes endnu disse ord, som jeg hørte for længe siden:

Før du fortæller noget om andre, da stil det på disse tre prøver:

1) *Er det sandt?*

2) *Er det noget godt?*

3) *Er det nødvendigt at fortælle det?*

Hvis du ikke ubetinget kan svare »ja« på alle disse tre spørgsmål, så lad være at fortælle det.

Er I i virkeligheden klare over, hvor mange medlemmer og undersøgere, der på grund af søskendes sladder eller uvenlighed holder sig borte? Jeg ved, at det er ikke så få. Nu ved jeg, at mange vil sige, at det dog trods alt er for evangeliets skyld, man kommer, og ikke for menneskenes skyld, eller at vi kan da allesammen fejle o. s. v., o. s. v. Ja, netop, vi kan alle fejle, også *du*. En dag er det måske *dig*, sladderens onde tunge har bud efter. Hvad vil *du* så gøre? Vil du gøre det eneste kloge, nemlig ignorere og glemme alt i morgen? *Hvis* du ville, så vær glad for det.

Fordi et menneske har begået en fejl, betyder det ikke, at han er et dårligt menneske. Han er sikkert selv klar over, hvad han har gjort galt, og lider nok i forvejen. Ville det så ikke være synd at tilføje ham et yderligere knæk ved at udsprede hans fejl? For slet ikke at tale om ubegrundet sladder, der er omend endnu værre.

Hold dig for god til den slags. Det skader både dig selv og andre mere, end du tror.

Jeg tror naturligvis ikke, at DU kan finde på sådan noget, men husk alligevel - begynd hver eneste morgen, som var den begyndelsen til livet -.

I G.U.F. skal vi have det rart. Her mødes vi med jævnaldrende (ligegyldigt hvilken alder det så er), vi morer os sammen med dem. Her skal vi være et stort hele. Pas på, at ingen føler sig udenfor, specielt ikke de nye. Ensomhedsfølelse er det værste, man kan lide af, og får mange unge ind på skråplanet. Vis dem jeres godt sammensvejsede fællesskab, men lad det ikke være *så* fast, at der ikke er plads til andre, vel?

Stævnet igen.

For at I ikke helt skal glemme, at der den 26., 27. og 28. juni afholdes årets største G.U.F.-begivenhed, nemlig Stævnet i Odense, minder vi lige om dette. Hvorfor afholdes dette Stævne, som vi alle ser frem til og glæder os til? Jo, her får vi lejlighed til at op-

dage, at overalt, hvor der findes medlemmer af Kirken, findes den samme gode ånd. Vi vil lære, hvordan vi kan komme til at lede vore forskellige klasser bedre, og sidst, men ikke mindst, skal vi more os sammen, *allesammen*. Alt i alt bliver Stævnet en vidunderlig oplevelse, og man vil glæde sig til næste år, til man skal være sammen med hinanden igen.

Altså, også du er velkommen til Stævnet!

G.U.F.s Hovedbestyrelse.

Husk stævnet i Odense

SØNDAGSSKOLEN

Kære søskende!

Når jeg læser rapporterne fra de forskellige grene, kan jeg ikke lade være med at tænke på: Hvorfor er der så mange af medlemmerne i Kirken, der er uaktive? Hvordan kan de det ene øjeblik sige JA til at efterleve de bud og befalinger, der er kirkens lærdomme, og det næste øjeblik blive væk fra møderne - hvad der i allerhøjeste grad er tegn på, at de ikke længere mener helt så fuldt og fast, at det JA, de engang har sagt, stadig er og bliver JA.

En af de grunde, jeg tror har en stor del af skylden derfor, er, at menneskene ikke altid tænker, før de taler, og ikke altid tænker på deres handlinger.

Til hvad nytte vil det være, at vi den ene dag efter den anden kommer til møderne i Kirken, hvis vi ikke lærer andet end at bringe de ord, vi hører, videre ved at gengive og fortælle andre det samme, vi har fået fortalt. Hvilken betydning har det, hvis vi ikke ved vort eget eksempel viser, at vi har lært, både i ord og gerning, at gengive, hvad vi har hørt andre give i form af en tale eller en lektie? Vi har ingen glæde og fremgang af det, hvis vi ikke viser det gennem vort eksempel og vort ord. I Lukas 6:45 står der: »Et godt menneske tager gode ting frem af sit hjertes gode forråd, og et ondt menneske tager onde ting frem af sit hjertes onde forråd; thi hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.« Prov

engang at lægge mærke til, når De ser et menneske hidse sig op, hvad vedkommende siger, så ser man først rigtigt, hvad det menneske indeholder. Hvis vi ser tilbage på Kristi ord, på apostlenes og profeternes, såvel de fordums som nu, så vil vi se, at de aldrig siger noget, der kan gore menneskene ondt, og ligeledes taler de altid med få ord, der altid giver et kortfattet, men tilfredsstillende svar.

Det skal være min bøn, at vi må leve op til, at vi med få ord og i vore gerninger, der skulle tale for vor lærdom, kan være med til at foroge medlemmernes antal - i bogerne og i KLASSERNE.

Søndagsskolens
Hovedbestyrelse.

Nadververs for april:

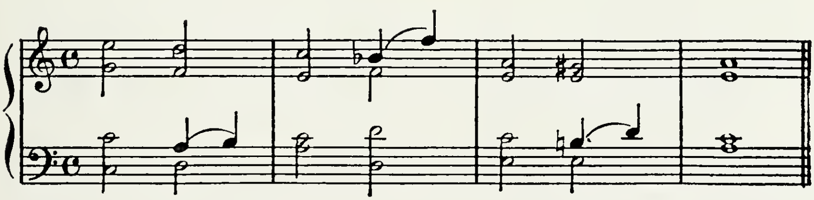
For Senior Søndagsskolen:

»*Jesus svarede dem: Jeg er livets brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hungre; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste.*«

(Johs. 6:35).

For Junior Søndagsskolen:

»*Ved nadverbordet lover vi at adlyde, elske og følge Jesus i ord og gerning.*« (Carol Cornwall).

Søndagsskolesang for april 1959:

For Senior og Junior Søndagsskolen:

»*Hvor stort og hvor skønt*«. (Nr. 26 i den nye sangbog).

Søndagsskolesang for maj 1959:

For Senior Søndagsskolen:

»*Jesus, du som elsker mig*«. (Nr. 104 i den nye sangbog).

For Junior Søndagsskolen:

»*Atter vi samles i skolen i dag*«. (Nr. 139 i den nye sangbog).

Primary

De fleste af os kender betydningen af eksemplets magt, men bruger vi altid denne i det daglige og fremfor alt, når vi har med børn at gøre?

Prøv at svare på følgende 11 spørgsmål, så vil De se, om De er værdig til det ansvarsfulde kald at undervise børnene i Primary.

Svar »Ja« eller »Nej« på hvert af dem:

1. Gør jeg mig klart, at jeg er min Faders barn, og at han elsker mig? ....
2. Når jeg går ind i min himmelske Faders hus, viser jeg så, at jeg tænker på ham? ....
3. Er jeg ærbødig under Primary? ....
4. Udtaler jeg altid min himmelske Faders navn med ærbødighed? ....
5. Undgår jeg at bruge sådanne udtryk som »Gud« eller »Vor Herre bevares«? ....
6. Følger jeg teksten i de sange, der synges under møderne, og tager imod deres budskab? ....
7. Viser jeg Herren respekt gennem min egen opførsel i kirkens lokaler og gange? ....
8. Værdsætter jeg virkelig min himmelske Fader og føler mig i kontakt med ham under søndagens aftenmøder? ....
9. Har jeg fornylig erfaret en ærbødig holdning hos mig selv, som har givet mig en behagelig åndelig opløftelse? ....
10. Hjælper jeg børnene at være mere ærbødige i kirkesalen? ....
11. Er børnene blevet mere ærbødige, efter at jeg er begyndt at undervise og lede dem? ....

Meget få Primary-funktioænrer kan ærligt svare »Ja« på alle 11 spørgsmål. Det vigtigste er dog, at De selv føler, at De vinder større ærbødighed. De kan ikke hjælpe børnene til at føle sig ærbødige, hvis De ikke selv føler ærbødighed. Disse spørgsmål vil udpege de forskellige faser, som De særlig skal lægge mærke til i ærbødigheds-programmet. Gennem stræben og bøn om vejledning vil De kunne blive en helt igennem ærbødig personlighed, og De vil derigennem modtage en stor åndelig glæde og mange velsignelser i Deres eget liv; og De vil kunne hjælpe mange børn at opnå et vidnesbyrd om evangeliet, som de ikke kunne få på anden måde.

Primarys hovedbestyrelse.

Bemærk: Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i næste nummer af Stjernen, skal indsendes *inden den 5. ds.*, og bedes sendt *direkte* til Stjernens kontor, *ikke* sammen med rapporter el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke.« (L. & P. 6:36).

Formål: At understrege den kendsgerning, at når vi fuldt ud sætter vor lid til Herren, får vi kraft og styrke og sjælefred.

Præsident McKay fortæller en historie om en gruppe schweiziske botanikere, som var oppe i Alperne for at indsamle sjældne blomsterarter. Gruppen, siger han:

...... påbegyndte turen en morgen fra en lille landsby, og efter flere timers klatretur kom de til en afgrund, hvorfra de havde udsigt til en grøn dal, hvor der voksede en mærkelig blomst, der ved nærmere undersøgelse gennem kikkerter viste sig at være et usædvanligt fund. Fra kløften, hvorpå selskabet stod, og ned til dalen var der et stejlt fald på flere hundrede fod. Det ville være umuligt at stige ned, og at nå dalen fra anden side ville betyde flere timers gang og arbejde.

Under den sidste del af deres bjergbestigning havde en lille dreng tilsluttet sig selskabet og havde med interesse iagttaget botanikernes manøvrer. Efter at disse havde diskuteret situationen i flere minutter, vendte en af deltagerne sig om til drengen og sagde: »Min ven, hvis du vil lade os binde et reb om livet på dig og hejse dig ned i dybet, så du kan plukke en af disse planter for os, vil vi give dig 100 kroner.«

Drengen så et øjeblik helt fortumlet ud og løb så væk, men i løbet af kort tid vendte han tilbage og havde en gammel mand med sig, som var bøjet og grå og med krogede og arbejdsru hænder. Da drengen nåede botanikerne, sagde han: »Her er min far. Jeg vil gå ned i dalen, hvis De vil lade min far holde rebet.«

Den enkle, ubetingede tillid, som denne dreng havde til sin far, er den rene fortrøstning og tiltro, som vor himmelske Fader håber, at vi, hans børn, vil have til ham. Han ved, at dersom vi sætter vor lid til ham, vil vi holde hans bud og befalinger og følge de stier, han har anlagt for vor lykke her på jorden og for evig glæde i det kommende liv.

Denne sandhed gav Salomon udtryk for i disse smukke ord:

> »Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand;
> hav ham i tanke på alle dine veje, så jævner han dine stier«. (Ordspr. 3:5-6).

Tro på og tillid til Herren giver os den indre styrke og den åndelige kraft til at overvinde livets fristelser og til modigt at møde livets prøver og sorger. Menneskesjælen behøver i høj grad den kraft og styrke, der stammer fra visheden om, at en eller anden, som man kan stole på, er nær. Dette gælder i særdeleshed i familieforhold. Hvert barn trænger til at føle sig sikker, en følelse,

som kun kan opnås i de hjem, hvor der hersker kærlighed, tillid og tiltro. På lignende måde behøver vi alle til stadighed at kunne stole på og støtte os til vor himmelske Fader. Vi trænger til at kunne komme til ham og aflaste vor sjæl og søge en løsning på vore problemer. På denne måde kan vi opnå åndelig styrke og kraft og kan finde sjælefred. Jesus sagde:

»Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.

Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.« (Matt. 11: 28-30).

Dersom vi lever hver dag så godt, vi kan, og sætter vor fulde lid til Herren, vil vi ikke have grund til at frygte eller at gøre os bekymringer eller at tvivle.

KREDSLÆRERNES *budskab*

Deres medlemskort.

Enhver sidste dages hellig burde forstå værdien af sit medlemskort. Dette dokument indeholder bevis for medlemsskabet i denne store Kirke.. Denne optegnelse tillige med personlig værdighed, redelig bevist for grenspræsidenten, er nødvendigt, for vi kan nyde de privilegier, der følger med fuldt medlemsskab i Kirken. Denne vigtige optegnelse skal opbevares i grenens medlemsliste i den gren, hvor vi bor. Uden den kan vi ikke få en tempel-anbefaling til at udføre ordinancer eller blive viet i Templet, heller ikke få anbefaling til en patriarkalsk velsignelse, blive kaldet til funktionær i grenen eller distriktet, have myndighed til at ordinere nogen i præstedømmet, udføre dåb og håndspålæggelse eller velsigne små børn.

Medlemskortet er af guddommelig oprindelse. I Kirkens første dage, da medlemmerne begyndte at rejse fra det ene sted til det andet, havde de lokale ledere i Kirken ingen anden måde til at vide, hvorledes de, som påstod at være medlemmer af Kirken, og som de ikke kendte, stod i Kirken, og om de var værdige. Nødvendigheden af en eller anden offentlig legitimation øgedes, da medlemmerne begyndte at flytte til Missouri, hvor de håbede at opnå en arv i Zion. For at undgå forvirring og bedrageri åbenbarede Herren en metode til at skaffe den rette identifikation af medlemmer som følger:

»Så skal der udfærdiges et bevis af dommeren eller biskoppen i denne del af vingården til biskoppen af Zion, og på dette skal enhver optages, og det er tilstrækkeligt for at få en arv og

blive modtaget som en klog forvalter og tro arbejder.

Men uden det skal han ikke modtages af biskoppen i Zion.

Og nu, sandelig siger jeg jer, at enhver ældste, som aflægger regnskab for Kirkens biskop i denne del af vingården, skal have en anbefalingsskrivelse fra den menighed eller de menigheder, hvori han arbejder, så han og hans regnskaber må blive godkendt i alle dele.« (L. & P. 72:17-19).

Det blev skik i Kirken, at hvert medlem skulle bære sit medlemskort hos sig. Gennem årene blev der foretaget forandringer og forbedringer, indtil man antog det nuværende kartotekssystem. Dette dokument er ikke blot et middel til identifikation, men det omfatter også oplysninger om fødsel, velsignelse, dåb, håndspålæggelse, ordinationer i præstedømmet, navne på forældre og ægtefælle, vielsesdato og børnenes navne.

En kopi af ethvert medlemskort opbevares i et hoved-kartotek i Medlems-Departementet i Kirkens Hovedkvarter. Dette kartotek omfatter kort over denne Kirkes medlemmer overalt i verden.

Ethvert familieoverhoved bør træffe en aftale med grenens sekretær om at kontrollere sit eget og sin families medlemskort for at være sikker på, at oplysningerne på kortet er korrekte i alle enkeltheder.

Eftersom vi vil blive domt ud fra bøgerne, er der grund til at tro, at en af disse bøger vil indeholde vort medlemskort. Det vil være til vort eget bedste, hvis det er komplet og nojagtigt i enhver detaille.

MISSIONÆRANKOMSTER:

Med SAS fra New York den 10. marts er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

Ellen Martha Andersen fra Bountiful, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

Gary Ray Christensen fra Tempe, Arizona. Arbejdssted endnu ikke fastsat.

James A. Petersen fra Cottonwood, Arizona, beskikket til at arbejde i København.

Ellen M. Andersen.

Gary R. Christensen.

James A. Petersen.

Missonærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

1. marts: *Nilo R. Call* fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

6. marts: *Garth D. Johnson* fra Elsinore, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Raymond D. Christensen fra Garden Grove, California, efter sidst at have arbejdet i Nyborg.

20. marts: *Julius R. Madsen* fra Alhambra, California, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

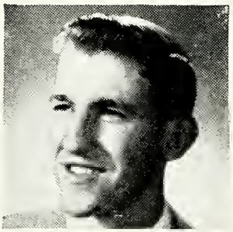
Tim J. Malan fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Robert L. Petersen fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i Herning.

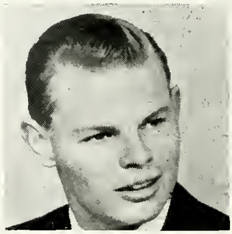
Richard J. Mortensen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

Nilo R. Call

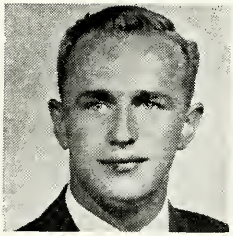
Garth D. Johnson

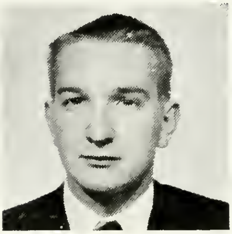
Raymond D. Christensen

Julius R. Madsen

Tim J. Malan

Robert L. Petersen

Richard J. Mortensen

FØDSELSDDAGE:

AMAGER: Den 1. april fylder broder Peter Rasmussen, Tønnesvej 43, 65 år. Hjertelig til lykke!

KØBENHAVN: Den 3. april fylder broder Constantin Holmquist, Hørdumsgade 35, 70 år. Hjertelig til lykke!

Den 7. april fylder broder Richard Hinze, Abel Cathrinesgade 5, 75 år. Hjertelig til lykke!

Den 14. april fylder broder Carl Svendsen, Guldbergshave 29, 75 år. Hjertelig til lykke!

Den 16. april fylder søster Camilla Dahlgreen, Borgbjergvej 27, 70 år. Hjertelig til lykke!

VIBORG: Den 3. april fylder søster Mette Kathrine Holm 60 år. Hjertelig til lykke!

FREDERIKSHAVN: Den 9. april fylder søster Elna Marie Agerbak Christensen 65 år. Hjertelig til lykke!

AALBORG: Den 12. april fylder søster Nielsine Thomine Larsen 75 år. Hjertelig til lykke!

AARHUS: Den 19. april fylder søster Ane Kristine Larsen 70 år. Hjertelig til lykke!

Den 27. april fylder søster Agnes Gustavsen 70 år. Hjertelig til lykke!

ESBJERG: Den 26. april fylder søster Maren Pedersen 65 år. - Hjertelig til lykke!

Bryllup: Den 25. marts viedes på Københavns rådhus søster *Inger Fischer* til broder *Peter Rasmussen,* begge Amager gren.

Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, søster *Darlene Peterson,* sender fra sit hjem i North Hollywood, California, de hjerteligste hilsener til søskende og venner i den danske mission.

Tempelrejsen

Husk at indsende indtegningsblanketten til fællesrejsen til Templet snarest

Af hensyn til reservering af sovevogns- og pladsbilletter må vi omgående vide, hvor mange der ønsker at deltage i rejsen, og derfor bedes den indtegningsblanket, der var indlagt i marts nummeret af STJERNEN, udfyldt og straks sendt til missionskontoret. Husk at anføre, om De ønsker sovevogn eller pladsbillet.

Indtegningsblanketten bedes indsendt i alle tilfælde, også selv om De i forvejen har anmeldt Deres deltagelse til grenspræsidenten eller missionspræsidentskabet.

Som meddelt finder rejsen sted i dagene **21. til 29. juli** med afrejse fra København den 21. om morgenen og hjemkomst samme sted den 29. om aftenen.

Prisen er ca. **kr. 195,- med pladsbillet** og ca. **kr. 274,- med sovevogn** tur-retur København-Bern. Børn under det fyldte 10. år betaler halv pris for selve togrejsen (ikke sovevogn).

Søskende, der rejser i **egen befordring**, bedes også anmelde deres deltagelse med angivelse af, om de ønsker **logi** ved templet eller selv sørger for logi. De må være ved templet senest **onsdag morgen den 22. juli kl. 8,30.**

Missionspræsidentskabet.

Dåb:	Døbt af:	Håndspålæggelse af:
KØBENHAVN: 30. august 1958:		
Inger Anna Helga Kyhlensø	Ældste Norris Arnold	Ældste Norris Arnold
ESBJERG: 11. januar:		
Elvira Riis	Ældste Richard Mortensen	Broder Ejnar Nielsen
Johnny Lütken S. Jensen	Ældste Richard Mortensen	Broder Johs. A. Sørensen
Iver Hansen	Ældste Richard Mortensen	Ældste Jack Morris
AABENRAA: 25. januar:		
Ida Christine Schlaikjer	Ældste Gary Hudson	Ældste J. Sherman Strate
AALBORG: 31. januar:		
Agnethe Solveig Lykke Haferbier Hansen	Ældste Vernon K. Bird	Ældste Stewart Gudmundsen
SILKEBORG: 14. februar:		
Erik Hans Hansen Leth	Ældste J. Charles Keller	Ældste Carlo D. Klitgaard

ORDINATIONER:	Til:	Ordineret af:
KØBENHAVN: 1.februar:		
Bent Lundsteen Holm	Lærer	Broder Finn Vest Nielsen
Jens Palle Hatting	Lærer	Broder Kaj A. Hatting
Mogens Dehn Brix-Jørgensen	Diakon	Broder Knud Hentzen
9. februar:		
Jens Kresten Kristoffersen	Ældste	Missionspræsident Holger P. Petersen
15. februar:		
Juars Dennis Wellendorph	Diakon	Missionspræsident Holger P. Petersen

Velsignelser:

KØBENHAVN: 4. januar: Erik Axel Larsen og Ellen Margrethe Keblowszki Larsens datter, Anne-Marie Keblowszki Larsen, velsignet af ældste Leonard Trauntvein.

1. februar: Jørgen Ringheim og Anni Bengtsson Ringheims søn, Thomas Ringheim, velsignet af sin fader.

Missionærforflyttelser:	Dato:	Fra:	Til:
Gary Stalnaker Hansen	6. februar	Amager	Færøerne
Inge Fanø	12. februar	Aarhus	København
William Max Brothersen	16. februar	Færøerne	Aarhus
Gene Mortensen	18. februar	Aarhus	København
Christian Anderson	3. marts	København	Haderslev
Leonard N. Burton	3. marts	Haderslev	Silkeborg
Carlo D. Klitgaard	3. marts	Silkeborg	Assens
Julian J. Mercer	3. marts	Assens	København
Terry N. Lee	5. marts	Aarhus	Aalborg
William B. Olsen	5. marts	Aalborg	Nyborg